

อวัลในทางปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์

เนื่องจากการพาณิชย์นั้น การไหลเวียนซึ่งกันและกันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง การถอนเวลาชำระหนี้ให้แก่กันจึงมักมีอยู่เสมอ ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว ก็มักทำเป็นข้อตกลงในการถอนชำระหนี้อย่างหนึ่ง หรือออกตั๋วเงินให้แก่กันไว้ โดยตั๋วเงินนั้นมักกำหนดเวลาชำระหนี้ในภายภาคหน้าอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งในกรณีหลังนี้เอง ลูกหนี้จำเป็นต้องให้หลักประกันแก่เจ้าหนี้เช่นกัน ซึ่งก็ทำได้โดยนำเอาบุคคลที่เจ้าหนี้มีความเชื่อถือมาค้ำประกันการชำระเงินตามตั๋วเงินนั้นให้ (ก็คือการอวัลตั๋วเงินให้นั่นเอง) ซึ่งโดยมากเจ้าหนี้มักจะนิยมการให้ธนาคารพาณิชย์แห่งใดแห่งหนึ่งเข้ามาเป็นผู้รับอวัลตั๋วเงินนั้น ๆ เพราะยอมเป็นอันที่จะเชื่อถือได้แน่ว่า เมื่อตั๋วเงินนั้นถึงกำหนด อย่างไรเสียก็จะได้รับการชำระเงินตามตั๋วเงินนั้นแน่นอน

ส่วนลูกหนี้ที่รับประโยชน์เช่นกัน คือหากเขาสามารถจัดหาธนาคารพาณิชย์มาเป็นผู้รับอวัลในตั๋วเงินที่เขาออกให้แก่เจ้าหนี้ได้แล้ว เขาก็ยอมจะมีโอกาสมากขึ้นที่จะได้รับการถอนชำระหนี้จากเจ้าหนี้ และถึงแม้เขาจะมีเงินสดอยู่ในมือเพียงพอที่จะชำระหนี้ได้ทันทีก็ตาม ถ้าหากเขาจะต้องนำเงินสดไปชำระให้แก่เจ้าหนี้ในทันทีทันใดทั้งหมดแล้ว ก็หมายความว่าเขาก็ต้องขาดเงินสดหมุนเวียนในกิจการของเขาไปส่วนหนึ่ง หรืออาจต้องไปกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์แห่งใดแห่งหนึ่งมาเพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนต่อไป ซึ่งย่อมต้องเสียดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารในอัตราที่สูงพอสมควร เมื่อเปรียบเทียบกับธรรมเนียมในการที่ธนาคารพาณิชย์จะเรียกเก็บจากลูกค้าในการที่จะเข้ารับอวัลตั๋วเงินแล้ว จะเห็นว่าถูกกว่ากันมาก (ในปัจจุบันนี้ (พ.ศ. 2523) ธนาคารพาณิชย์ส่วนใหญ่จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการอวัลตั๋วเงินประมาณร้อยละ 2 ต่อปี ซึ่งอัตรานี้ กำหนดโดยสมาคมธนาคารไทย)

ธนาคารพาณิชย์เองก็ได้ประโยชน์ในการ เข้ารับอวัลตั๋วเงินให้แก่ลูกค้าของตนเช่นกัน คือได้รับค่าธรรมเนียมตอบแทน ซึ่งแม้จะน้อยกว่าดอกเบี้ยเงินกู้ก็ตาม แต่ก็ตรงที่ธนาคารไม่ต้องจ่ายเงินสดออกไปให้ลูกค้าเหมือนอย่างกรณีที่ถูกค้ำมากู้เงิน จึงสงวนเงินสดของธนาคารไว้ไปหาผลประโยชน์อย่างอื่นได้อีกต่อหนึ่ง และในการที่จะตกลงรับอวัลตั๋วให้แก่ลูกค้านั้น ธนาคารก็มักจะเรียกหลักประกันจากลูกค้าไว้จนพอเพียงเสมอ ซึ่งหลักประกันนั้นอาจได้แก่ เงินสดของผู้ขอให้ธนาคารอวัลตั๋วเงิน¹ หรือการจำนองจำนำ หรือทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดกับธนาคาร รวมตลอดทั้งการค้ำประกันด้วยบุคคลด้วย จึงไม่เป็นปัญหาในการเรียกชำระหนี้คืนจากลูกค้าแต่อย่างใด

การอวัลตั๋วเงินโดยธนาคารพาณิชย์นั้น อาจทำได้ไม่ว่าตั๋วเงินนั้นจะเป็นตั๋วแลกเงิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน หรือเช็คก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติแล้วโดยมากจะออกเป็นตั๋วสัญญาใช้เงินให้แก่นักโดยมีธนาคาร เป็นผู้รับอวัล ทั้งนี้ เพราะตั๋วสัญญาใช้เงินนั้นมีอายุความที่ผู้ทรงจะใช้เรียกร้องเอาจากผู้ออกตั๋วได้ถึง 3 ปี นับแต่วันที่ตั๋วนั้นถึงกำหนดใช้เงิน ซึ่งมากกว่าอายุความของตั๋วแลกเงินหรือเช็คอยู่แล้ว และในกรณีที่มีเหตุผิดพลาดจนตั๋วสัญญาใช้เงินขาดอายุความไปแล้ว ก็ยังอาจนำตั๋วสัญญาใช้เงินนั้นมาใช้เป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินอีก

¹ การนำเงินสดมาวางเป็นประกันกับธนาคารอาจทำได้โดยการจำนำหลักทรัพย์เงินฝากนั้นกับธนาคารอย่างหนึ่ง หรือโดยการที่ผู้ฝากทำหนังสือยินยอมแก่ธนาคารว่า หากเขาผิดนัดชำระหนี้จนเป็นเหตุให้ธนาคารต้องจ่ายเงินชำระแทนเขาไปแล้ว เขาจะยอมให้ธนาคารหักเงินฝากในบัญชีของเขาใช้หนี้ให้ธนาคาร ใ้ทันทีอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งการนำเงินสดมาวางเป็นประกันนี้เป็นที่นิยมกันมาก เพราะธนาคารเองก็ต้องการและลูกค้าก็ได้ประโยชน์ เพราะยังได้รับดอกเบี้ยเงินฝากจากธนาคารอยู่ ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าธรรมเนียมที่จะต้องเสียให้แก่ธนาคารแล้ว ดอกเบี้ยที่ผู้ฝากได้รับยังมากกว่า แต่มีใ้ค้หมายความว่าธนาคารจะเป็นผู้เสียเปรียบผู้ฝากแต่อย่างใด เพราะธนาคารยอมจะสามารถนำเงินฝากจำนวนนั้นไปหาผลประโยชน์ในลักษณะอื่นได้มากกว่าดอกเบี้ยเงินฝากที่ต้องจ่ายให้แก่ผู้ฝากอยู่แล้ว

ได้ ซึ่งในกรณีหลังนี้ยอมจะมีอายุความถึง 10 ปี ตามมาตรา 164 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะเป็นการฟ้องเรียกเงินกันตามสัญญาเงินไปแล้ว โดยตัวสัญญาใช้เงินนั้นเป็นเพียงหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินตามมาตรา 653 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น มิได้นำมาฟ้องร้องอย่างเป็นตัวเงินแต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ดี ในกรณีหลังนี้ ย่อมไม่อาจฟ้องผู้รับอวัลให้ฟ้องรับผิดได้อีกแล้ว

นอกจากจะให้ธนาคารพาณิชย์เป็นผู้รับอวัลในตัวเงินแล้ว ยังนิยมที่จะให้สถาบันการเงินอย่างอื่นเป็นผู้รับอวัลด้วย เช่น บริษัทเงินทุนต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนั้นก็อาจเป็นการให้บุคคลหรือนิติบุคคลแห่งใดแห่งหนึ่งที่มีฐานะมั่นคงเป็นผู้รับอวัลให้แทนอีกด้วย ซึ่งทั้งนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับความตกลงระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้เป็นราย ๆ ไป

ทางปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์เกี่ยวกับการอวัลตัวเงิน

ความสัมพันธ์ระหว่างการอวัลตัวเงินกับธนาคารพาณิชย์นั้นย่อมมีได้ทั้งกรณีที่ธนาคารเป็นผู้อวัลตัวเงินนั้นเสียเอง หรือกรณีที่ธนาคารเป็นผู้ทรงตัวเงินแล้วมีบุคคลภายนอกมาอวัลตัวเงินนั้นให้

กรณีที่ธนาคารพาณิชย์จะเป็นผู้อวัลตัวเงินนั้น ย่อมเป็นไปตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือลูกค้ายามาขอให้ธนาคารอวัลตัวเงินให้ ธนาคารก็จะพิจารณาค่าขอเช่นนก่อน เมื่อเห็นเป็นการสมควรแล้ว ก็จะตกลงรับอวัลให้โดยคึกคากธรรมเนียมเป็นการตอบแทน และเรียกหลักประกันอย่างหนึ่งอย่างใดจากลูกค้ายึดถือไว้เป็นประกัน

แม้ว่าการเข้าอวัลตัวเงินตามคำขอของลูกค้ายานั้นจะไม่ทำให้ธนาคารพาณิชย์ต้องสูญเสียเงินสดในมือไปอย่างกรณีของการกู้ยืมทั่ว ๆ ไปก็ตาม แต่ก้ทำให้เกิดความรับผิดที่เรียกว่า Contingent Liability (คือความรับผิดที่ไม่แน่นอนว่า จะเกิดขึ้นหรือไม่ในภายหน้า) แก่ธนาคาร ฉะนั้น โดยทั่วไปธนาคารพาณิชย์จึงมักไม่เข้าอวัลตัวเงินให้แก่ลูกค้าโดยเปล่าประโยชน์ เว้นแต่จะเป็นลูกค้าที่ดีมีการติดต่อกับธนาคารมานาน หรือมีหลักประกันที่ค้ำเงินสดมาวางไว้กับธนาคาร เป็นต้น ธนาคารจึงจะยอมเข้าอวัลให้ และด้วยเหตุที่การอวัลเป็น

Contingent Liability นี้เอง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ในปัจจุบันจึงได้วาง
ข้อจำกัดขอบเขตของการอาวัลเอาไว้อย่างไรก็ตามจำนวนเงินที่ธนาคารพาณิชย์จะพึงเข้าอาวัล
และในค่านอัตราค่าธรรมเนียมที่ธนาคารจะพึงเรียกเก็บ แต่อย่างไรก็ดีแม้จะมีบทกฎหมาย
ที่ให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยในอันที่จะจำกัดขอบเขตของการอาวัลเอาไว้อย่างไรก็ตามแต่
ก็ยังไม่มีการประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทยฉบับใดที่วางข้อกำหนดดังกล่าวไว้เลย

เมื่อธนาคารตกลงอาวัลตัวเงินให้แก่ลูกค้าไปแล้ว หากเมื่อตัวเงินนั้นถึงกำหนด
ชำระแล้ว เจ้าหนี้ไม่ได้รับเงินตามตัวหนังสือไม่ว่าจะโดยเหตุใด ๆ ก็ตาม ก็ย่อมมีสิทธิที่จะเรียก
ร้องให้ธนาคารในฐานะผู้รับอาวัลให้เป็นผู้ชำระหนี้แทนได้ และเมื่อธนาคารได้ชำระหนี้ให้
แก่เจ้าหนี้ไปแล้ว ก็ย่อมต้องมาไล่เบี้ยเอาแก่ลูกค้าของตนต่อไป

ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับธนาคารในการเข้าอาวัลตัวเงิน

แม้ธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ จะพยายามร่างสัญญาหรือกำหนดข้อตกลงในการ
เข้ารับอาวัลตัวเงินให้กับลูกหนี้เป็นอย่างดีเพื่อที่จะคุ้มครองและรักษามวลประโยชน์ของ
ธนาคารแล้วก็ตาม แต่ก็ยังอาจมีปัญหาก่อขึ้นกับธนาคารพาณิชย์บางแห่งอยู่คือ เช่น

1. การที่ผู้ออกตั๋วไม่ยอมชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ เพราะมีเหตุผลอันอาจยกขึ้น
ต่อสู้กับเจ้าหนี้ได้ เช่น เจ้าหนี้ส่งมอบของตามสัญญาซื้อขายไม่ครบ ดังนี้ หากผู้ออกตั๋ว (หรือ
นั่นหนึ่งคือลูกค้าที่มาขอให้ธนาคารอาวัลตัวเงินในหนี้เอง) แจ้งแก่ธนาคารว่า โปรดระงับการ
จ่ายเงินให้แก่เจ้าหนี้ เพราะว่าเขายังมีข้อต่อสู้กับเจ้าหนี้อยู่ดังนี้จะถือว่าเป็นกรณีเกี่ยวกับ

¹ ประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย ฉบับลงวันที่ 7 มกราคม 2523 นั้น
กำหนดไว้แต่เฉพาะอัตราส่วนระหว่างเงินกองทุนกับสินทรัพย์ที่ธนาคารพาณิชย์ต้องดำรง
ไว้เท่านั้น ซึ่งเป็นกรณีตามมาตรา 10 (1) ยังไม่มีผลถึงการอาวัลตัวเงินของธนาคารพาณิชย์
ซึ่งเป็นกรณีตามมาตรา 10 (3) แต่อย่างใด

มาตรา 695 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ว่า "ผู้ค้าประกันซึ่งละเลยไม่ยอมชดเชยของลูกหนี้ของตนต่อผู้เจ้าหนี้ ทานวายอนสินสิทธิ์ที่จะไต่เบียดเอาแก่ลูกหนี้เพียงเท่าที่ไม่ยกขึ้นเป็นขอชดเชย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิใคร่รู้ว่ามีขอชดเชยเช่นนั้น และที่ไม่ว่าอันใดเป็นเพราะความผิดของตนควย" หรือไม่ เพราะหากธนาคารจ่ายเงินให้แก่เจ้าหนี้ไปโดยไม่ฟังคำพิพากษาของลูกหนี้แล้ว ธนาคารก็อาจเสี่ยงต่อความรับผิดตามมาตรา 695 ป.พ.พ. ดังกล่าวแล้วก็ได้ และหากไม่ยอมจ่ายก็จะเกิดผลเสียต่อเครดิต ความเชื่อถือและชื่อเสียงของธนาคารเอง โดยเฉพาะหากเจ้าหนี้เป็นหน่วยราชการ หรือสถาบันอย่างหนึ่งอย่างใด ที่มีอิทธิพลทางการค้ามาก ๆ แล้ว ถ้าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามข้อรับอาวัลของตน ย่อมทำให้เจ้าหนี้เหล่านั้นขาดความเชื่อถือธนาคาร และอาจถึงขั้นไม่ยอมรับตั๋วเงินที่ธนาคารพาณิชย์แห่งนั้นเป็นผู้รับอาวัลอีกต่อไปเลยก็ได้ ซึ่งย่อมทำให้ธนาคารได้รับความเสียหายมาก

ข้อนี้เห็นว่า ธนาคารพาณิชย์ควรกำหนดเงื่อนไขเอาไว้แต่แรก ในขณะที่ลูกค้ามายื่นคำขอให้ธนาคารอาวัลตั๋วเงินเลย ว่า ให้ธนาคารมีสิทธิจ่ายเงินไปตามภาระอาวัลของธนาคารได้เลยทันทีที่เจ้าหนี้เรียกร้องมา ทั้งนี้ โดยมีพิกัดตวงค้ำประกันว่าลูกหนี้ยังมีขอชดเชยกับเจ้าหนี้ประการใดหรือไม่ ซึ่งเงื่อนไขที่กล่าวมานี้เห็นว่า ย่อมทำได้โดยไม่ถือว่าเป็นการขัดต่อกฎหมาย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนแต่อย่างใด เพราะเป็นการกำหนดขึ้นเพื่อรักษาผลประโยชน์อันชอบธรรมของธนาคารเอง ซึ่งการวางข้อกำหนดที่มิขึ้นเพื่อที่รักษาผลประโยชน์ของตนนั้น ถือเป็นการป้องกันสิทธิแห่งตน ซึ่งบุคคลทั้งหลายย่อมมีสิทธิที่จะกระทำได้โดยชอบอยู่แล้ว ซึ่งข้อกำหนดเช่นว่านี้ จะได้ขจัดปัญหาดังกล่าวข้างตนอันจะมีขึ้นในภายหลังไปเสียแล้ว ส่วนขอชดเชยของลูกหนี้จะไต่เบียดกับเจ้าหนี้ได้ประการใดหรือไม่ นั้น ย่อมเป็นเรื่องที่จะต้องไปว่ากล่าวเรียกร้องกันเองต่อไป กล่าวคือ ถ้าเหตุผลของลูกหนี้รับฟังได้ ลูกหนี้ก็ย่อมมีสิทธิเรียกเงินจำนวนที่ธนาคารชำระไปก่อนนั้นคืนมาได้โดยยุติ จึงไม่ถือว่าเป็นการ ไม่ยุติธรรมต่อลูกหนี้แต่อย่างใด

2. ปัญหาเรื่องอายุความในการใช้สิทธิไต่เบียดของธนาคาร ในฐานะผู้รับอาวัล

ตั้งไกลกลาวมาแล้วข้างตงว่า อายุความในการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้รับอ่าวัด อาจเป็น 10 ปี หรือ 3 ปี หรือ 1 ปี ยังไม่แน่นอนนั้น ธนาคารจึงไม่ควรเสี่ยงกับอายุความ ในเรื่องนี้ต่อไป เพราะอาจพลาดพลั้งทำให้คดีขาดอายุความได้ง่าย ฉะนั้น เพื่อตัดปัญหา ตั้งกล่าว เห็นว่าธนาคารควรโอนสิทธิเรียกร้องอันเกิดจากอ่าวัดของธนาคาร ไปเป็นสิทธิ เรียกร้องตามสัญญาอย่างอื่นที่มิกำหนดอายุความแน่นอนแล้วจะ เหมาะกว่า วิธีที่เห็นว่าสะดวก แก่ธนาคารที่สุด คือให้ลูกหนี้เปิดบัญชีเงินสะพัดไว้กับธนาคาร แล้วทำหนังสือแจ้งมายังธนาคาร ว่า หากตนจะทวงรับผิดต่อธนาคารอย่างไรแล้ว ตนยินยอมให้ธนาคารนำเงินจำนวนดังกล่าว ไปลงจ่ายในบัญชีเงินสะพัดของตนได้ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว เมื่อเกิดความรับผิดขึ้นเมื่อใด ธนาคารก็อาจโอนหนี้จำนวนนั้นไปเป็นหนี้ตามบัญชีเงินสะพัดที่ลูกหนี้จะทวงชำระแก่ธนาคาร ได้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องอายุความอีกต่อไป เพราะอายุความตามบัญชีเงินสะพัดนั้นมีถึง 10 ปี และเริ่มนับจากวันที่มีการหักถอนบัญชีเงินสะพัดด้วย (คือวันที่บัญชีเงินสะพัดสิ้นสุดลง นั้นเอง) และประโยชน์อย่างอื่นที่ธนาคารอาจได้เป็นพิเศษ คือธนาคารอาจคิดดอกเบี้ยทบ ตนในบัญชีเงินสะพัดนั้นได้ แทนที่จะคิดได้เพียงดอกเบี้ยธรรมดาไม่ทบตนเองนั้น

อนึ่ง เพื่อความสะดวกขอตกลงที่ลูกหนี้ยอมให้ธนาคารนำหนี้ดังกล่าวไปลงจ่าย ในบัญชีเงินสะพัดของตนได้ อาจกำหนดขึ้นไว้ตั้งแต่ขณะที่ลูกหนี้มาขอให้ธนาคารอ่าวัดตัวเงิน อย่างเดียวกับเงื่อนไข เรื่องการจ่ายเงินของธนาคารตามข้อ 1. ก็ได้

3. เมื่อธนาคารเขาเป็นผู้รับอ่าวัดในตัวเงินร่วมกับบุคคลภายนอก

โดยทั่วไปแล้วตัวเงินใดที่มีธนาคารอ่าวัดให้ยกยอจะเป็นหลักประกันที่เจ้าหนี้ ทั้งหลายพอใจมากแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องให้บุคคลอื่นใดมาร่วมอ่าวัดตัวเงินนั้นด้วยอีก แต่กรณี ที่ธนาคารจะอ่าวัดตัวเงินร่วมกับบุคคลอื่นยอมมิได้เช่นกัน คือในกรณีที่บริษัทการเงินแห่งหนึ่ง ตกลงจะให้ลูกค้ากู้เงินได้ โดยมี นาย ก. เป็นผู้ค้ำประกันการกู้เงินนั้น การกู้เงินนั้นได้ออก ตัวสัญญาให้เงินให้ไว้แก่กัน โดยมี นาย ก. เป็นผู้อ่าวัดตัว แต่บริษัทการเงินแห่งนั้นเป็น บริษัทในเครือของธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่ง จึงประสงค์จะให้ธนาคารซึ่งเป็นบริษัทแม่ของ ตนได้รับผลประโยชน์จากการกู้เงินรายนี้บ้าง จึงกำหนดให้ลูกหนี้ต้องนำตัวเงินนั้นไปให้

ธนาคารแห่งนั้นเป็นผู้รับอาวัลอีกโสดหนึ่ง ทำให้ธนาคารแห่งนั้นได้ค่าธรรมเนียมการอาวัล
 ตัวสัญญาใช้เงินไปเปล่า ๆ โดยที่ไม่มีความเสี่ยงอะไร เพราะหากบริษัทการเงินนั้นมิได้
 รับชำระหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินนั้นแล้ว ก็ย่อมจะไม่ฟ้องร้องเอาจากธนาคารซึ่งเป็นบริษัท
 แม่ของตนเป็นแน่ ก็คงจะไปฟ้องร้องเอากับผู้ออกตั๋วซึ่งเป็นลูกหนี้และผู้รับอาวัลตัวเงินนั้น
 เท่านั้น

อย่างไรก็ดี เพื่อป้องกันภาวะยุ่งยากและข้อถกเถียงที่จะมีขึ้นในภายหน้าว่า
 ธนาคารจะตกอยู่ในฐานะลูกหนี้ร่วมกับ นาย ก. ซึ่งเป็นผู้รับอาวัลอีกคนหนึ่งหรือไม่
 ธนาคารจึงควรจะต้องแจ้งเอาไว้ในตัวเงินนั้นเลยว่า การอาวัลของตัวเงินนั้นมิได้เป็นการเข้า
 ร่วมรับผิดชอบเป็นลูกหนี้ร่วมกับผู้รับอาวัลอีกคนหนึ่งแต่อย่างใด ซึ่งแม้ข้อความนั้นจะไม่เป็นผล
 อย่างหนึ่งอย่างใดแก่ตัวเงิน ตามมาตรา 899 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ตาม
 ก็ยังคงมีผลใช้บังคับในประเด็นที่ว่า ธนาคารมิได้เข้าอาวัลเป็นลูกหนี้ร่วมกับผู้รับอาวัลอีกคน
 หนึ่งใดอยู่ เพราะประเด็นที่ว่า เป็นลูกหนี้ร่วมกันหรือไม่ ย่อมไม่เกี่ยวกับผลบังคับตามตัว
 เงินนั้นแต่อย่างใด

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นล้วนเป็นแต่กรณีที่ธนาคารพาณิชย์เป็นผู้รับอาวัลตัวเงิน
 เท่านั้น แต่ในอีกฐานะหนึ่งธนาคารก็อาจอยู่ในฐานะเจ้าหนี้ตามตัวเงินที่ต่องมีผู้เข้ามา
 รับอาวัลให้เช่นกัน ซึ่งในกรณีหลังนี้ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรก็ตาม เพราะธนาคารจะยอมรับชำระ
 หนี้ตามตัวเงินฉบับใดฉบับหนึ่งก็ย่อมจะต้องพิจารณาฐานะและความสามารถในการชำระ
 หนี้ของบุคคลที่เป็นผู้รับอาวัลตัวเงินนั้นเป็นอย่างดีแล้ว

¹ หากถือว่าธนาคารเป็นลูกหนี้ร่วมกับ นาย ก. แล้ว เมื่อ นาย ก. ต้อง
 ชดใช้เงินให้กับเจ้าหนี้ไปเท่าใด ก็ย่อมมาเรียกร้องให้ธนาคารต้องร่วมเฉลี่ยความรับผิด
 ดังกล่าวกับตนได้ฝ่ายละเท่า ๆ กัน ตามมาตรา 296 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์